

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΤΗΣ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑΣ

“ΟΥ ΦΟΝΕΥΣΕΙΣ!”

(ΩΚΛΑΙΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΦΟΝΕΥΟΜΕΝ ΤΟΥΣ ΒΑΣΑΝΙΖΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ.)

ΙΑ Ἀγγλίδα, ἡ Μαϊὺ Μπράουχιλ, ἡλικίας 63 χρόνων, εἶχε ἀναθρῆμει μὲ ἀπειρες φροντίδες καὶ μὲ μιὰ τρυφερὴ στοργὴ τὸν μονογονιοῦ τῆς, ἕνα ἀγχο παιδί, ἡλίθιο τελείως ἐκ γενετῆς, τὸ ὁποῖο εἶχε κλείσει ἐσχάτως τὰ τριάντα χρόνια.

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, λοιπόν, ἡ Μαϊὺ Μπράουχιλ ἔνοιωσε κάτι παράξενους πόνους στὸ στήθος κι' ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ στοὺς γιατροὺς, οἱ ὁποῖοι διεπίστωσαν ὅτι εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ μιὰ θανατηφόρο ἀρρώστια. Ἐπὶ πλέον δὲν δίστασαν νὰ τῆς καταστήσουν γνωστὸ, ὅτι κάθε χειρουργικὴ ἐπέμβασις ἦταν περιττὴ, γιὰτὶ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ζήσει περισσότερο ἀπὸ ἕξι ἡμέρες.

Ἡ ἀρρώστια Ἀγγλίδα, ἀπὸ ἐκείνη τῆς μέρας, δὲν ἀλλάγιζεν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὸ τί θὰ γινόταν ὁ γιοῦς τῆς, ὅταν θὰ πέθαινε. Μήπως θὰ μπορούσε κι' ἐκείνος νὰ ζήσει περισσότερο, ὅταν δὲν βαλεῖνε παιὶ τῆς φροντίδες τῆς μητέρας του;

Ἡ Μαϊὺ Μπράουχιλ, λοιπόν, μιὰ νύχτα ἀγωνίας, πῆρε μιὰ τραγικὴ ἀπόφασι. Δηλητηρίασε τὸ ἡλίθιο παιδί τῆς μὲ 100 ἀσπρίνες καὶ ἐπὶ πλέον, γιὰ νὰ εἶνε βέβαιη ὅτι θὰ πέθαινε, τοῦ ἔβαλε στὸ στομάχι καὶ μιὰ καουτσουκένια σωλήνα τοῦ γκαζοῦ!...

Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ, ὅπως ἦταν φυσικὸ, ἀναστάτωσε κυριολεκτικῶς τὴν Ἀγγλία καὶ ἡ παράξενη μητέρα Μαϊὺ Μπράουχιλ, ποὺ εἶχε δολοφονήσει τὸ θῖο τὸ παιδί τῆς, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ φρικτὰ θάνασα μὲτὶ ἀξιοθρήνητης ζωῆς, καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ἀπὸ τὸ κακούργιο δικεῖο τοῦ Λήντ. Μὰ, ὅστερ' ἀπὸ τὰ διακρίματα μερικῶν φιλανθρωπικῶν συλλόγων, ἡ ποιητὴ τοῦ θανάτου μετετράπη σὲ ἰοθὺσια δεσμά. Δὲν ἔφτανε ὅμως αὐτὸ γιὰ ἕνα μέρος τῆς Ἀγγλικῆς κοινῆς γνώμης. Ἐπρέπε νὰ τῆς δοθῆ χάρις. Κ' ἡ βασιλικὴ χάρις ἐδόθη προῦθες κ' ἔτσι ἡ τραγικὴ Μαϊὺ Μπράουχιλ ἐγῆκε ἀπὸ τῆ φυλακῆ καὶ θὰ ὀποσθῆ αὐτῆς τῆς μέρες τὴν τόσο ἐπικίνδυνον ἐγγχείρησι.

Αὐτὴ τώρα ἡ δραματικὴ περιπέτε α ἐφέρει πάλι στὴν ἐπικαιρότητα τὸ πολυθρόνητο ζήτημα τῆς εὐθανασίας. Ἐπ' αὐτῷ ἔχονται πολλοὶ ἐπιστήμονες καὶ συγγραφεῖς ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι ἂν δοθῆ κανεὶς τὸ θάνατο ὄ' ἕνα ἀγίατρευτο τρελλὸ ἢ ὄ' ἕνα ἀρρωστο καταδικασμένον ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, δὲν ἐγκληματεῖ, ἀλλὰ κάνει μιὰ ἀναθεοργὸ πράξι. Ὁ φιλόσοφος Φραγκίσκος Βάκον, ποὺ ἔζησε τὸ 1600, κατέκρινε δριμύτατα τοὺς γιατροὺς γιὰ τοὺς διαταγματοὺς καὶ τὴ δειλία ποὺ νοιάθουν μπροστ' ὄ' ἕνα ἀρρωστο, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει πια καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας κι' εἶπε καθαρὰ ὅτι ἀπὸ τὰ διακινηθέντα μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑπέφερε στὰ χέρια τοὺς ὁ ἀρρωστος, ἡ θάνατος ἦταν γι' αὐτὸν χίλιες φορὲς προτιμότερος!...

Μὰ οἱ περισσότεροὶ γιατροὶ εἶνε ἀσοῦτοι ἐχθροὶ αὐτῆς τῆς τολμῆς καὶ ἐγκληματικῆς θεωρίας, γιὰτὶ ὅπως ὑποστηρίζουν, κανεὶς εὐσυνείδητος ἐπιστήμων δὲν μπορεῖ νὰ ἀποκλείσῃ τὴν θεραπείαν ἐνὸς ἀρρωστοῦ, ἀκόμη κι' ὅταν ἴσταιται ὅς μιὰ κρίσιμη κατάσταση. Ἡ δυνάμεις καὶ ἡ ἀντιδράσει τῆς φύσεως εἶνε τόσο πολλῆς, τόσο ἀνεξήγητες καὶ τόσο ἀπόροπτες, ὥστε μπροστ' ὄ' αὐτὰ τὰ θαύματα, κάθε λογικὸς ἐπιστήμων θεωρεῖ καθῆκον του νὰ καταπολεμῇ τὴν θεωρίαν τῆς εὐθανασίας. ■■■

Μὰ μήπως δὲν ἔχουμε καὶ πολλὰ

παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐξαγαύρισαν ἀξίαν σὴ ζωὴ μὲ μιὰ ἐνεσι ἀδρεναλίνης; Μήπως ἕνα ἀπὸ τὰ πειστικὰ αὐτὰ παραδείγματα δὲν εἶνε καὶ ἡ φρικαστικὴ τραγωδία τοῦ Γάλλου εἰσαγγελέως Μπεγκεριέ, ἡ ὁποία ἔβαινε ἀνω-κάτω τὴ Γαλλία στὶς ἀρχὲς τοῦ 1912;

Ὁ εἰσαγγελεὺς Μπεγκεριέ περνοῦσε μιὰ τραγικὴ ζωὴ, γιὰτὶ ἔβλεπε τὴν ὁμορφὴ γυναῖκα του νὰ ὑποφέρει διαρκῶς ἀπὸ μιὰ ἐγίατρευτὴ ἀρρώστια τοῦ στομάχου. Μιὰ νύχτα λοιπὸν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσι μπροστὰ στὰ ἀπερίγραπτα μαρτύρια τῆς γυναίκας του, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ δώσῃ ἕνα τέλος ὄ' αὐτὴν τὴν τραγωδία καὶ τῆς ἐφότειρε δύο σφαῖρες στὸ κεφάλι. Τὸ πῶμα τῆς ὁμορφῆς γυναίκας τοῦ εἰσαγγελέως Μπεγκεριέ μεταφέρθηκε ἀμέσως σὲ μιὰ κλιτικὴ κι' ἐκεῖ πέρα, δύο ἀπὸ τοὺς περιφημότερους ἱατροδικαστὰς τοῦ Παρισιῦ, ἔβαναν μιὰ λεπτομερὴ καὶ προσοχητικὴ αὐτοψία. Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατὰπλῆξιν ὄλου τοῦ κόσμου, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ὀργανισμὸς τῆς νεκρῆς περὶ τῆς γυναίκας τοῦ εἰσαγγελέως ἦταν τελείως ὀγιη. Τὶ εἶχε συμβῆ λοιπὸν; Ἀπλοῦστατα, ἦταν μιὰ «κατὰ φαντασίαν ἀσθενεία»! Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ὑποχονδριακὴ καὶ ὀστερικὴ καὶ ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ τέτοιες περιπτώσεις, νόμιζε πὺς ὀπότερε ἀπὸ θανατηφόρες ἀρρώστειες, ὅπως ὁ καρκίνος, ἡ φθίσις, ὁ δγκος στὰς πνεύμονες καὶ τόσες ἄλλες.

Μὰ οἱ ὀπαδοὶ τῆς «εὐθανασίας» δὲν ἀφοσιλῶνται καὶ τόσο εὐκόλα. Φέρνουν πολλὰ παραδείγματα τῶν πρωτογόνων λαῶν, τοὺς ὁποῖους ὀδηγεῖ τὸ ἀνάσαστο ἐθνικο κατῶς καὶ τὴν πολιτισμένον λαὸν τῆς Ἀσίας, στοὺς ὁποῖους ὀπῆρχε τὸ περιφρονημὸν τοῦ «φόνου ἀπὸ συμπίνια» καὶ τῆς «ἀπολυτικῆς εὐλοφονίας».

Οἱ Ἴνδοι, ὅταν ἔθλεπαν τὸν πληοῖαζε τὸ τέλος ἐνὸς ἀρρωστοῦ ἢ ἐνὸς ἄρκασιμένου, τὸν μεταφῆρανε στὶς ὀχθες τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Γάγγη καὶ τὸν ἔβαναν νὰ πεθῆν ἀπὸ ἀσφοδία, φράζοντας τὰ ρουθόνια του μὲ τὴ λάσπη ποὺ ἦταν στὶς ὀχθες τοῦ ποταμοῦ!...

Κατὰ τὸν Μεσαίωνα πάλι, οἱ Ἰσπῶτες καὶ οἱ στρατιωτικοὶ εἶχαν ἕνα παράξενον ἐγγχειρίδιον, λεπτὸ, μακρὸ καὶ καλοκακοσιμένον, ποὺ τὸ ἔβαναν «καταχάρι τοῦ οἴκτου»... Μ' αὐτὸ τὸ ἐγγχειρίδιον λοιπὸν ἀποτελεῖον τὸν ἀντίπαλό τους, μ' ἕνα σταθερὸ χτύπημα, μὲ μιὰ μαχαίρι ἀπὸ συμπίνια, γιὰ νὰ συντομεύουν τὸ τραγικὸ ψυχωρράνημα του. Μὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, οἱ ἄστροντοὶ δὲν μπορούσαν βέβαια νὰ φαντασθῶν τὰ θαύματα ποὺ κάνει ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ χειρουργικὴ τῶν ἡμερῶν μας.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς «εὐθανασίας» καταλαβαίνουν ὀστόσο πολὺ καλά, ὅτι δὲν μποροῦν μὲ παράμοια ἐγγχειρήματα νὰ ὑποστηρίξουν ἀποτελεσματικὰ τὴν παράξενη θεωρίαν τους καὶ γι' αὐτὸ καταφεύγουν σὲ διάφορα σχέδια, τὰ ὁποῖα ὀμως τὶς περισσότερες φορὲς σαίνονται κωμικὰ ἢ ἀνεφάρμοστα. Κατὰ τὴν ἀντιλήψιν τοὺς λοιπὸν πρέπει νὰ ἠχηματίζονται εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, γιὰ νὰ ἐξετάζουν μὲ προσοχὴ τὰ ὀρρωστὶς, περὶ τῆς ὁποῖας ἡ ἀγίατρευτος ἀρρωστος ἢ ἡ οἰκογένειά του ζητῆται τὸ ὄνο ἀπὸ οἴκτου. Ὁ φόνος αὐτὸς κατόπιν μπορεῖ νὰ γίνεταὶ μὲ τὸν ἀθάρα, μὲ τὸ ὀπιο ἢ μὲ ἄλλα ναρκωτικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν προξέουιν κανένα πόνον. Κι' αὐτὴ τῆς φροντίδα θὰ τὴν ἀναλαμβάνουν ὁ θεράπων ἱατρός, ὅστερ' ἀπὸ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασι ἐνὸς τέτοιου ἐπιστημονικοῦ δικαστηρίου.

Περὶτὸ εἶνε τώρα γ' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἡ θεωρία αὐτὴ τῆς «εὐθανασίας» ἔχει ὀρη ἀναριθμητοὺς ἐνθουσιώδεις ὀπαδοὺς στὴν Ἀμερική.

Ἐσχάτως λοιπὸν, ἐξ ἀφορμῆς ἐνὸς νέου «αἱτρικοῦ ἐγκλήματος», τὸ ζήτημα τῆς «εὐθανασίας» ἤρθε πάλι στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς ἐπικαιρότητας.

Ὁ περίφημος μαῖσρος δόκτωρ τῆς Νέας ὎ρκης Οὐίλλιαμ Σωλλίδων, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους γιατροὺς τοῦ Νέου Κόσμου καὶ εἰδωλο ὄλων τῶν μαῖσρων τῆς Ἀμερικῆς, ἐβανότασε μὲ μιὰ λοχυρὴ ἐνεσι μορφήν τὸν ἐπι-

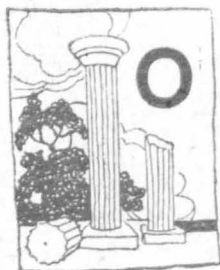

Ὁ μαῖσρος δόκτωρ Σωλλίδων

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΩΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΆΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσερμπλιό)

«Πο Γιάιτς» το οποίο εινε παλαιό από το παρόνομο έργο το Νορβηγό συγγραφέα Τζινε.

Ο μιστρο Χίριστ, ο ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου τράστ των Αμερικανών έφημερίδων, έχει μια ίτι κρούσική λατρεία για την Μάρτιν Νταϊβς. Σ' όλα τα φάκια του δημοσιεύονται καθημερινά ένα σφοδρό έρωτας γ' αυτή τη χαρακτηρισμένη «βενετίττα» κι όλα οι συντάκτες του δεν παύουν να γράφουν από λόγια για τον άγαμηστο «άστρωτο» του άστρο θησαυρί τους. Μια μέρα λοιπόν ο μιστρο Χίριστ συνάντησε την άσπρη μένη και Μάρτιν και μη θέλωντας να προδώσει το ευστήμα του, της είπε :

—Βλέπω, μίς Νταϊβς, ότι όλες ή έφημερίδες μου έκαναν το ταλέντο σας κι οι συντάκτες μου εινε ένθουσιασμένοι μαζί σας.

Η Μάρτιν Νταϊβς, που ήξερε όμως την άδυναμία του μιστρο Χίριστ, όδωσε με τρυφερότητα στην άσπρη κόρη, τον φίλον πολλές φορές και τον άπείρασε :

—Μέ θεωρείς λοιπόν τόσο άγαμήστο, ώστε να μην άγαπάω κι' εγώ τους συντάκτες σας ; Πάρτε αυτά τα φάκια που σας έδωκα και φροντίστε να τους τα δώσετε φιλώρα κι πλάσφαρα ...

Ο Ουάλλας Μπίγκε κι' ο Κλάρι Γκίμπελ παίζουν πάλι σ' ένα κωμωγιο ήμισ της «Μέτρος». Αιτοί οι δύο «άστρες» είχαν διαφωνήσει μ' είχαν ψυχραθεί, όταν εργάζοντο ποτε «Γιάντες» του 'Αφροσι, κι' από τότε δεν ήταν έπιστάτεια μαζί. Τώρα όμως φαίνεται ότι συμφιλιώθηκαν. Έταρε να κατηγορή ο ένας τον άλλον και γα να γινουν πάλι ήλιο άποφασισαν να συζητήσουν ένα νέο φάμα. Μά όσα τους έξωσαν καλά, δεν άποφασίσαν το πρόβιο τους ότι οι δύο παρταγωμακο ήθελον να διαφωνήσουν πάλι. Κι' αυτή τη φορά θ' άποφασίση πάλι ο ένας τον άλλο από τον διάβολο. Έσπερε δε γιατί μάλιοναν διαρκώς ; Γιατί ο Κλάρι Γκίμπελ εινε τρομακικό ισχυρογνώμων κι' ο μαρτίκος ζήλωσης του Χόλλυγουντ ...

Τους μάλιστα άσθράνους που φροβιάζουν ή εγρήγορης κι' οι εγρήγορης στυ συνήπια, εινε οι ήλεκτρολόγοι. Αιτοί οι άσθρατοι μπορούν να τους

σης μαύρο έμπορο Σάμ Μάρτιν, ο οποίος υπέφερε άπερίγραπτο μαρτύριο από ένα τρομερό άφοβόμο νόσημα. Ο φόνος αυτός, θεαρήθηκε άμέσως ως έλαστικό έγκλημα από την κοινή γνώμη και διάφοροι συλλογοί ζήτησαν την κατάθεση κι θάνατο και τη έκτελεσι πάνω στην ήλεκτρική καρέκλα του τομηροδ αυτού μαύρου δόκτορος Ουάλλια Σουάλλισον. Πράγματι δε ο περίφημος αυτός γιατρός ανελέηθη και κλεισθηκε στη φυλακή. Μά πριν άρχισή ή δική του, ο 'Ιατρικός Σύλλογος της πολιτείας της Νέας Υόρκης έκανε ένα ειδοσ δημοψηφισματος μεταξύ όλων των γιατρών του Νέου Κόσμου, με την έξης έρώτηση: «Ποιό εινε το καθήκον του γιατρού μπροστά σ' έναν ά γιάτρευτο άρρωστο ; Σ' αυτό το δημοψήφισμα έλασαν μέρος όλοι ανεξαρτήτως οι Αμερικανοί γιατροί, από τους όποιους τα 90 % απάντησαν ως έξης : «Το καθήκον μας εινε ένα : Νά καταπολέμουμε τον θάνατο με όδες μας τις δύναμεις. Με κανένα δε τρόπο δεν πρέπει να αυτοκτομολοθμε στον έχθρο και να γινώμαστε σύμμαχοί του. Ου φευξοσεις, μθς λέγει ή πέμπτη έντολή».

Καθως θέλπετε, δηλαδή, ο μαύρος δόκτορ την έχει πολύ πολύ άσχημα!

Εκίτος του Ίζον Μπαρμπορο, κωμωμο κι' ο τον Ντορόκλα Φαίρμανος υίον

κατατρέφον η να τους κάνουν πιο άμορφους, με τον κατάλληλο φασισμό των διαφόρων σοφιστών. Γι' αυτό κι' ή Τζιν Χόλλισον φροντίει να τους κλείσει και να τους περιτρέψει ταύρα και σκαλατάκια ...

Ένα κωμωγιο «άστρω» είναι την ήμεροσί του στο κωμωγιογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ. Πρόκειται για την Νιστρομάρξια ήθοσο Ροζάλιν Ρουσσέ, η όποια φαίνεται ότι θά έγρασταίγη πάλι άσοσκάς τα θέματα του Μαρξισμου για τον κωμωγιογραφο. Η Ροζάλιν Ρουσσέ, έρω και λίγος μήνας, είχε έρθει στην ήλλιοπολι, για να διασκεδάσει και να μάθει τα μυστικά του σόφιστου. Κατά το αποτέλεσμα ήταν ν' ανακαλύθουν οι θεατήρες της «Μέτρος» ότι είχε φωτογένεια, ότι ήταν περιήρητη για τον κωμωγιογράφο και να της προτεινουν ένα κωμωγιογραφικό συμβόλαιο. Έτσι ή μίς Ρουσσέ έγρασταίγη κι' άδύστην το Μαρξισμου, για να γίνει πάλι μια κωμωγιογραφία ...

Ο Βέλλι Φόρστ, ο καλύτερος σαρπότης της Εύρώπης, του όποιου τα έργα βραβεύονται στη Διεθνή Έκθεση της Βενετίας, άγαθά με λάθος την έκταση και τ' αίσθησης. Έχει έναν περίφημο σταίλο καθυπομένων άλλων και δυ άποφασες έρωτικές, άσπρη θάματα της ζωοφύλης.

Ο «Βισούλας» των Τζαμαϊκάδων, ο παρταγωσός Μιλόν, εινε ένας από τους μεγαλύτερους Παρταγωσούς Ζωοτήρες. Δεν γράφει στο σπίτι του, παρτι ποσο ήταν έφημοσος. Εινε, βέβαια, πάντοτε στο κέντρο, και το αυτοάνωτο του κάνει επανειληθώς έλεγμους. Οι άσπρησάτες, λοιπόν, και τον άγαθούν και τον θαυμάζουν, σπειδουν να τον βγάλουν ά' αυτή τη δουλειά θεοσ. Σπασίαν τ' απάσχητο του, παρτιον αυτού στα θέματα το τιμωα και το όδρηστον στη βίβλα του Μιλόν. Έταρε τον ζωοτοίον ζωογυλιόντας και συνάχρον την περιπέτεια τους. Γι' αυτό κι' ο Μιλόν, σε όλα τα έργα του, τα έχα καλά με τους ιστορητάδες, τους όποιους σάβια πη...φροβιάει ...

Η Ροθ Τόμινγκ, ένα κωμωγιο «άστρω», που έκανε την ήμεροσί του δυ και δυό χρόνια στο Χόλλυγουντ, έχει κατάσταση τη σωματεια δλων των «φρενιτών» της όήσης. Εινε ή άγαμηρη φίλη της Μόγιον Ο'Σουάλλισον, της Μάρτιν Νταϊβς, της Άννιτας Πιερς κι' όλων των «άστρων», που άσχαίλονται με τα αστά. Η Ροθ Τόμινγκ εινε τόσο ήλαθι, ώστε δεν μάλις παρτι μόνο για τους προστάθρατες και τα φάμα της.

Τα τρομακικά αιδώλια δεν μπορεί να λεινουν από το Χόλλυγουντ. Ο ένας στην πόλη, του κωμωγιογράφου ένοσι να βέγη τη βίβλα του με το άμα των τρομακικών. Αιτή τη ήμερα τα θυμάται του εινε δυό τρομακικό φάμα. Η μίς Έλσα Μόρλιε, μια άμορφη κωμωγισα, κι' ο Φόβις Τάικστον, ένας ήλεκτρολόγος του εσπαστους. Το ειδώλιο τους από την άρχη δεν ήταν καθόλου εγρήγομο. Η Έλσα Μόρλιε υπέφερε τρομακικά από τη δυστορία κι' ο λίγος μισθός που φηλον της δεν τους έφτανε ούτε για το καθημερινό τους. Άπογομημένια και μη μπορόντας ν' άνθξουν στη φτώχεια, άπεφασαν να σωμαθουν. Και πράγματι, νύχθρον δυο υποδοχον πιο κοινά και πήραν να διασκεδάσουν στο πιο άραιοκωμικό ζωοτοικό κέντρο, στο όποιο σήχταζαν οι πιο γνωστοί «άστρες» του Χόλλυγουντ. Την ήμερα δε που από ήταν άσπρησάτες γεμάτοι από τον κόπο, ένα χόρτος στην πιστα, ο Τάικστον σπρωξέ το πριζομτρο στο στήθος της φρέσης του, εκάθιζε τη σκατάλη και κατέκλυ έστρεψε το άσλο και έννοτιον του. Τα σωματα των έρωτομένων λεινίστηκαν ένα δυο μέτροτα όποιος ήζους του καθητοκό ταυα και έπαρκα σωματίζονκα ζωογυλιόντας. Κι' έτσι οι δυό άτυχοις έρωτομηθεις, μ' αυτό τον θεαμακό τρόπο, έβησαν από τη ζωή, στην άσπρη δεν ήσαν άποφασισα τίποτ' άλλο από τη δυστορία.

Ο Ουάλλας Μπίγκε, στα «Κωμωγιογραφικά Νέος» του Χόλλυγουντ, δήλωσε ότι κωμωγιογραφο από όλα τα κωμωγιοματα στον κόσμο άγατάς το ταυί του : τ' άγατάει όποιος κι' ν' άρεσάται τον.

Κι' οι Άμερικανοί άσπρη γελούν μ' αυτό τον χαρακτηρισμό του μεγάλου ήθελου, γιατί ενε υποδοχον να καταλάβουν ότι ένας άθροπος μπορεί ν' άγατάει τόσο ποιά τ' άρεσάται τον δυ όσα και το ταυί του. Πράγμα που σωματάει με τον Ουάλλας Μπίγκε, που, ως γνωστόν, εινε ο καλύτερος άρρωστος της ήλλιοπολις.

Ε. ΟΑΙΒΕ